

— да се осъди встъпилата страна и Службата да заплатят съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят твърди, че Общият съд не е установил грешките в решението на Апелативния състав, което само по себе си се основава на нелегитимното решение на отдела по спорове. Поспециално напълно не е установено, че а) решението по дело Medion⁽¹⁾ се отнася до изключителен случай, в който е отхвърлено обикновеното правило, според което средният потребител възприема нормално марката цялостно, но б) в конкретния случай не са налице никакви обстоятелства, които да оправдаят такъв изключителен подход. В конкретния случай нито един елемент от по-ранната марка не е имал „самостоятелна отличителна роля“.

Освен това жалбоподателят твърди, че в резултат на неправилното прилагане на принцип от вида по делото Medion на първия етап от преценката за прилика, цялостната преценка на вероятността от объркване не е извършена правилно.

⁽¹⁾ ОВ С 106, 30.4.2004 г., стр. 31.

Иск, предявен на 30 април 2010 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело С-206/10)

(2010/С 179/37)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представител: V. Kreuzschitz)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

— да се установи, че като обвързва съгласно законодателството на провинциите предоставянето на обезщетения в полза на незрящите лица и на лицата с увреждания, в това число и на глухите лица (Blindengeld, съответно Landesblindengeld [предоставяни от държавата, съответно от провинциите, обезщетения в полза на незрящите лица], Blindenbeihilfe, съответно Landsblindenbeihilfe [предоставяни от държавата, съответно от провинциите, помощи за незрящите лица], Pflegegeld [помощ за полагане на грижи] или съответно подпомагане за незрящи и глухи лица и др.) с условието лицата, за които Федерална република Германия е компетентната държава членка и които са получатели, да имат местоживееие или обичайно пребиваване на територията на съот-

ветната германска провинция, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността⁽¹⁾ и по член 4, параграф 1, буква а) във връзка с дял III, раздел 1 („Болест и майчинство“) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността⁽²⁾;

— да се осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящият иск се отнася до несъвместимостта с Регламент (ЕИО) № 1408/71 и с Регламент (ЕИО) № 1612/68 на законодателството на германските провинции, съгласно което предоставянето на обезщетения в полза на незрящите лица и на лицата с увреждания е подчинено на условието получателят да има местоживееие или обичайно пребиваване на територията на съответната германска провинция.

Регламент № 1408/71 бил насочен към координиране на националните разпоредби в областта на социалната сигурност в рамките на свободата на движение в съответствие с целите на член 42 от Договора за ЕО (понастоящем член 48 ДФЕС). Съгласно член 4, параграф 2б) от Регламент № 1408/71 същият не се прилагал за разпоредбите в законодателството на дадена държава членка относно посочените в приложение II, раздел III специални обезщетения, независещи от вноски, чието действие било ограничено до част от нейната територия. Разглежданите германски обезщетения били посочени като специални обезщетения в приложение II, раздел III към Регламент № 1408/71.

Въпреки това Комисията счита, че само по себе си вписването на дадено обезщетение в списъка на приложение II към Регламент № 1408/71 не е достатъчно, за се изключи същото от приложното поле на този регламент като „специално обезщетение, получавано без вноски“. Тъй като представлявал изключение, член 4, параграф 2б) от Регламент № 1408/71 трябвало да се тълкува тясно: той можел да се прилага само по отношение на обезщетения, които отговаряли на условията, установени кулутативно в тази разпоредба. Разпоредбата обхващала само специалните и едновременно с това независещи от вноски обезщетения, за които се отнасяло приложение II, раздел III към Регламент № 1408/71 и които били въведени с разпоредби, чието действие било ограничено до част от територията на дадена държава членка.

Разглежданите обезщетения, които били правно регулирани от провинциите, не отговаряли обаче на всички тези условия, тъй като те следвало да бъдат квалифицирани не като „специални обезщетения, независещи от вноски“, а като „обезщетения за болест“ поради следните съображения.

Най-напред, разглежданите обезщетения на провинциите се предоставяли въз основа на законово установен фактически състав, без да се извършва преценка на личните нужди. Тези обезщетения служели за компенсирание на допълнителните разходи, настъпили в резултат на увреждането, и имали за цел да подобрят здравословното състояние и условията на живот на лицата с увреждания. Следователно по съществуващото си те били предвидени в допълнение към обезщетенията за болест. Обстоятелството, че предоставяната на основание на федералното германско законодателство помощ за полагане на грижи се приспадала от обезщетенията, изплащани от провинциите в полза на незрящите лица и на лицата с увреждания доказвало, че двете обезщетения покриват един и същи риск — рискът от допълнителни разходи във връзка със заболяването — и че не ставало въпрос за „допълващо, заместващо или спомагателно покритие срещу рискове“.

По-нататък, класифицирането на дадено обезщетение съгласно вътрешноправното устройство на държава членка не било определящо за това дали то следва да се разглежда като обезщетение за социално осигуряване по смисъла на Регламент № 1408/71.

Освен това от материалноправна гледна точка разглежданото тук законодателство на провинциите не представлявало допълнително предимство, предоставяно само на регионална основа. Тези обезщетения, напротив, били част от системата за покриване на риска от допълнителни разходи, свързани със заболяване, която била установена на цялата територия на Германия и която по силата на взаимното прихващане била тясно свързана с федералния закон.

Следователно въпросните обезщетения на провинциите трябвало да се квалифицират като обезщетения за болест, а не като специални обезщетения. Включването на тези обезщетения в приложение II, раздел III към Регламент (ЕИО) № 1408/71 било неправомерно, тъй като те попадали в приложното поле на този регламент.

По-нататък, наложеното от германските разпоредби изискване за местоживеење било в нарушение на Регламент (ЕИО) № 1612/68, тъй като възпрепятствало получаването на тези обезщетения от пограничните работници и от членовете на техните семейства.

Съдът ясно бил потвърдил, че държава членка не може да поставя предоставянето на социално предимство под условие получаващият го да има местоживеење в нея. Този извод на Съда се отнасял до всички социални предимства по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68.

Понятието „социално предимство“ се разбирало много широко: то обхващало не само предимствата, свързани с трудови договори, но и всички предимства, които дадена държава членка предоставяла на гражданите си и следователно на работниците. Според Комисията обстоятелството, че предоставянето на разглежданите обезщетения не зависи нито от извършването на трудова дейност, нито от финансовите средства на съответното лице или на неговото семейство, и следователно зависи един-

ствено от местоживеењето във въпросната провинция, не можело да обоснове неотчитането на последиците по отношение на работниците, които работят в Германия, но живеят в друга държава членка. Поради това нямало достатъчно основание тези обезщетения да не трябва да се разглеждат като социално предимство по смисъла на Регламент № 1612/68.

Следователно работещите в Германия погранични работници и членовете на техните семейства трябвало, дори и да не живеят в Германия, да имат право да получават установените в законодателството на провинциите обезщетения в полза на лицата с увреждания и на незрящите лица. Поради това условието, че те трябва да имат местоживеење или обичайно пребиваване в съответната провинция е в нарушение на Регламент № 1612/68.

(1) Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11).

(2) Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

Преюдициално запитване, отправено от Højesteret (Дания) на 30 април 2010 г. — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S/Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme B.V. и Merck Sharp & Dohme

(Дело C-207/10)

(2010/C 179/38)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Højesteret (Дания)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Отговорник: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme и Merck Sharp & Dohme BV

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 7, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките⁽¹⁾ и свързаната с него съдебна практика, по-конкретно Решение по дело Hoffmann-La Roche⁽²⁾ (102/77, Recueil, стр. 1139), Решение по дело Pfizer⁽³⁾ (1/81, Recueil, стр. 2913) и Решение по дело Bristol-Myers Squibb и др.⁽⁴⁾ (C-427/93, C-429/93 и C-436/93, Recueil, стр. I-3457), да се тълкуват в смисъл, че притежателят